

A woman with blonde, curly hair is shown in profile, looking out a window. She is wearing a yellow, short-sleeved dress with intricate gold and green floral embroidery. A necklace with a dark, oval pendant is visible. The background is a blurred view of a green landscape through a window.

SÁGA RODU HAWTHORNEOVCOV

NEŽELANÁ PRÍŤAŽLIVOSŤ

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

NEŽELANÁ
PRÍŤAŽLIVOSŤ

NEŽELANÁ PRÍŤAŽLIVOSŤ

SÁGA RODU HAWTHORNEOVCOV

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net

Copyright © 2017 by Kristi Ann Hunter

Originally published in English under the title

An Inconvenient Beauty

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2019

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-34-8

*Zvrchovanému, ktorý má pre náš život lepší plán,
než si dokážeme predstaviť.*

Príslovia 3, 5 – 6

*A Jacobovi,
ktorého budem vždy milovať pre jeho myslenie.
A za to, ako ma vie rozosmiať.*

PROLÓG

ETON COLLEGE, BERKSHIRE, ANGLICKO, 1797

Ked' chlapcovi priskoro zomrie otec, tenká čiara medzi chlapcom a mužom sa stane nejasnou, pretože musí prechádzať všetkými slabosťami mladosti a zároveň nieť na pleciah všetky zodpovednosti dospelých.

Griffith, vojvoda z Rivertonu, vedel, že pokrčený papier s úlohou, ktorý musel ukázať riaditeľovi, nie je tou najhoršou vecou na svete, ale jeho jedenástročné ja penilo od zúrivosti. Prstami prešiel po vrchnej natrhutej časti papiera. Práve preto riaditeľ považoval jeho prácu za nedostatočnú a jeho profesor sa bude hnevať.

Určite však nebude taký nahnevaný, ako je Griffith.

Keby tak vedel, na čo má zamerať svoj hnev. Hneval sa na skupinku starších chlapcov, ktorí bezohľadne napadli jeho a Rylanda, vojvodu z Marshingtonu. A hneval sa tiež sám na seba. Kvôli nekonečným jedovatým posmeškom „ako si praje vaša milosť“, ktoré mu zneli v ušiach dokonca aj v spánku, a kvôli potešeniu učiteľov, ktorí radi trestali niekoho s titulom, Griffith svojím titulom začína opovrhovať, hoci ho doma viedli k tomu, aby ho mal rád a vážil si ho. Na rozdiel od Rylanda, ktorý sa zo svojho titulu tešil, pretože to znamenalo, že ho jeho starý otec už viac nebude týrať, Griffith svojho otca zbožňoval a oveľa radšej by nebol vojvodom.

Všetko by dal za to, aby sa teraz mohol svojho otca opýtať, čo má robiť, pretože jediné, po čom túžil, bola pomsta. Vrel v ňom hnev na starších chlapcov, na učiteľov aj na seba, ničil jeho normálne logické uvažovanie, takže jediné, po čom túžil, bolo dokázať, že – napriek jeho veku – si na neho majú dávať pozor, že už nie je malý chlapec, ale mladý muž, s ktorým treba počítať.

Zaťal ruku v päst a papier s úlohou tak pokrčil ešte viac. Nemal na ňu tento týždeň veľa času, pretože dostal trest a musel pomáhať školníkovi. Bol to trest za to, čo niekto vyviedol v riaditeľovej kancelárii. On s tým nemal nič spoločné, ale riaditeľ bol presvedčený, že to spravil on spolu s Rylandom. Popresúvať nábytok bol neškodný žartík, ale starší chlapci sa prehrabali aj v dokumentoch a pomenili Rylandove a Griffithove známky, aby to vyzeralo, že to spravili oni. Griffitha bolelo celé telo a na rukách mal mozole z toho, ako do kvetinových záhonov lopatou rozhadzoval netopierie guáno ako hnojivo. Navyše ešte musel urobiť aj nejaké domáce práce.

Ryland ho čakal pred budovou s rukami preloženými cez chudú hrud'. Griffith sa týčil nad ním. V uplynulom roku tak prudko rástol, že mu museli dvakrát prešit' nohavice a objednať nové kabáty a košele. Kývol na nich ďalší druhák a poponáhlal sa dovnútra, aby ho s nimi nevideli a nestal sa preto terčom útokov starších chlapcov.

„Zistil si, kto sa vlámal do riaditeľovej kancelárie?“ Griffith si pokrčený papier s úlohou nedbalo vopchal do tašky.

Ryland prikývol a pevne spojil pery. „Piataci.“

Griffith ukázal hlavou k budove za Rylandom. „Z našej fakulty?“

„Nie. Boli to Kráľovskí žiaci.“

„Náš plán je teda jasný.“ Griffithovi sa v kútiku duše uľavilo. Napriek tomu, že ho hnev viedol k túžbe po pomste, nápad, s ktorým včera prišiel Ryland, keď rozhadzovali hnoj, ho trochu znepokojil. Vkradnúť sa do horných chlapčenských izieb niektorého internátu v meste bola jedna vec, ale Kráľovskí žiaci mali internát na pozemku školy.

„Urobme to.“ Na Rylandovom čele sa vytvorili hlboké vrásky a do jeho sivých očí sa vkradol tieň. „Ak budem ešte raz počuť, ako si praje vaša milosť, určite spravím niečo, za čo ma vyhodia zo školy.“

Griffith súhlasil. Násilie do jeho života nepatrilo, teraz mal však aj on potrebu do niečoho udrieť. Toto nutkanie ho vydesilo rovnako ako myšlienka na to, že sa v noci vkradnú do internátu.

„Idem na to. Dnes v noci.“ Ryland zdvihol obočie. „Si so mnou?“

Je pripravený? Griffith si bol celkom istý, že otec by s tým nesúhlasil. Ale ten ho nechal, aby sa naučil riešiť si veci sám. A ak Ryland urobí, čo naplánoval, bude z toho obvinený aj Griffith, či sa na tom zúčastní, alebo nie. Je lepšie byť obvinený falošne alebo byť skutočne vinný? Dôsledky bude znášať v oboch prípadoch.

„Idem s tebou.“

Triasol sa na celom tele, ale to sa našťastie neprejavilo na jeho hlase. Vložil ruku do tašky a nahmatal roztrhnutú hranu papiera s úlohou. To bola už tretia za posledné tri týždne. Prišiel do školy, aby sa niečo naučil, ale to sa nedialo. Nech sa akokoľvek snažil, jeho život bol vydaný na milosť a nemilosť starším chlapcom, ktorí sa rozhodli robiť zle dvom vojvodom, kým môžu. Opäť ním prešiel záchvev hnevu a uhasil všetky pochybnosti. Nechá si ten papier dozajtra. Dnes v noci bude potrebovať motiváciu.

Zakrádať sa po školskom pozemku nebolo správne.

Rovnako však nie je správne robiť niekomu zo života peklo len preto, lebo si to môžete dovoliť. Ak by sa Griffith veľmi snažil, dokázal by sám seba presvedčiť, že dať teraz starším chlapcom lekcii znamená, že sa z nich v budúcnosti stanú lepší muži. Nie je práve toto úloha vojvodu? Viest' anglickú elitu k tomu, aby boli lepší?

Od napätia mal stuhnuté plecia. Vklzol za Rylandom do tmavej budovy. Bolo zvláštne byť na školskom pozemku, keď je všade tma a ticho. Posilnilo to v ňom pocit nereálnosti. Podarí sa mu nakoniec vyriešiť ich problémy? Chlapci mali odjakživa kamarátsky vzťah; oboch ich spojilo opovrhnutie nad životom v Etone. Prvý rok bol hrozný. Jeden z nich stále žiaval nad stratou otca a druhý sa snažil prekonať povest' svojho starého otca. Griffithovi sa podarilo Rylanda aj seba presvedčiť, že po prvom roku sa všetko zlepši.

Nestalo sa tak.

Len sa to zhoršilo. Keď už neexistoval povolený spôsob, ako Griffitha s Rylandom donútiť, aby starších chlapcov počúvali na slovo, uchýľovali sa k novým a horším spôsobom prenasledovania. Po dnešku si to dvakrát rozmyslia. Alebo aspoň prestanú hovoriť „ako si prajete“.

„Máš tú farbu?“ pošepky sa opýtal Ryland.

Griffith bez slova zdvihol ruku s plechovkou červenej farby, ktorú kúpil v meste. Ryland prikývol a z vrecka vytiahol dve štetky. Druhou rukou siahol na kľučku dverí, za ktorými bola spáľňa piatakov.

Griffithovi zvlhli dlane a radšej pevnejšie zovrel plechovku, aby mu nevypadla z rúk. Mal pocit, že sa mu v hrudi všetko točí a víri ako vody Temže za búrky. Naozaj to idú spraviť? Nezdalo sa mu správne vklázať dnu a čeliť spiacemu nepriateľovi. Ale čo iné im zostávalo? Nezniesol by, keby mal celý rok pokračovať tak, ako začal. A čo by bolo budúci rok?

„Urobíme to jednoducho,“ zašepkal Ryland. Povedal to tak potichu, že Griffith si nebol istý, či to naozaj počul alebo len vycítil z toho, ako sa mu hýbali pery.

„Jednoducho,“ odpovedal Griffith. Trhol sa pri zvuku vlastného hlasu a rozhodol sa radšej len prikývnuť smerom k Rylandovi.

Ten pokýval hlavou. „Vojdeme, na zadnú stranu ich košiel napíšeme *„Ako si praje vaša milosť“* a vypadneme.“

Griffith sa trochu usmial. Ak žiaci nechcú rodičom vysvetľovať, prečo potrebujú novú košeľu, na vojvodov budú spomínať do konca roka pri každom obliekaní.

Bude to tiež pripomenka, že sa s Rylandom dokázali vkradnúť do ich blízkosti a mohli im spraviť niečo oveľa horšie.

Griffithovi sa páčil tak trochu biblický tón tohto žartu a cítil sa ako Dávid, ktorý sa vkradol k spiacemu Saulovi. Hoci táto situácia mu viac pripomínala boj s Goliášom.

„Pamätaj – chrbát ich košiel,“ šepkal Ryland. „Nechceme, aby porušili pravidlá obliekania.“

Griffith prikývol a Ryland otvoril dvere. Tlačil ich pritom k pánom, aby neškrípali.

Vošli dnu a dávali si pozor, aby v tichej miestnosti nevydali žiadny zvuk.

Griffith sa zamračil. V miestnosti bolo príliš ticho a nepočul ani pravidelný dych chlapcov.

Miestnosť bola prázdna.

„Kde sú?“ zašepkal Ryland.

Akoby to Griffith mohol tušiť. „Urobíme to aj tak?“

Ryland prikývol a obaja rýchlo popísali košele. Bolo to jednoduchšie, lebo si museli dávať pozor len na to, aby nejakým zvukom nezobudili chlapcov v iných spálňach. Keď vychádzali, cez okno na chodbe svietil mesiac a v jeho svetle Griffith videl, ako sa Rylandovi objavil na tvári úškrn. „Poďme ich pohľadať.“

Griffith sa zamračil. „Prečo?“

„Nech robia čokoľvek, je to proti školským pravidlám a môžeme to využiť v náš prospech.“

„Aj my porušujeme školské pravidlá.“ Griffith prevrátil očami na priateľa. Premýšľal nad tým, či by sa skamarátili, keby ich nespájal rovnaký titul.

„Nesmú nás vidieť.“ Ryland ťahal Griffitha za sebou, presúvali sa z tieňa do tieňa a hľadali starších chlapcov.

Netrvalo im to dlho. Našli ich za kaplnkou, ako si podávajú dve fľaše ukradnutej pálenky. Ďalšie dve fľaše ležali prázdne na zemi. Dvaja chlapci sa chceli postaviť, ale okamžite spadli jeden na druhého.

„Sú opití?“ opýtal sa Griffith.

Ryland sa uškŕňal. „Ako činky.“

Chlapci sa medzi sebou rozprávali a chvíľami zabúdali na to, že by mali byť potichu.

„Pod.“ Ryland zatiahol Griffitha za roh.

„Čo? Prečo?“

„Pretože si väčší. Nemusíš nič hovoriť. Budem sa krčiť za tebou a rozprávať budem ja.“

Potom ho už tlačil k skupinke. Griffith si dal pozor, aby zostal v tieni a nebolo mu vidno do tváre. Ryland za jeho chrbtom začal mrmlať, akoby bol jedným zo skupinky opitých chlapcov.

Griffithovi srdce prudko bilo od strachu, ale aj od vzrušenia. Napriek tomu, že bol mladší, bol rovnako veľký ako niektorí z chlapcov a tváril sa ako jeden z nich bolo vzrušujúce.

„Dáš si?“ zamumlal jeden z nich. „Pripíjame si na pád dvoch mladých vojvodov.“

Iný chlapec sa smial tak, až začal štikútať. „Videl som ho dnes, ako spadol do kopy hnoja.“

Všetci sa zasmiali.

Griffith trochu pootočil hlavu, aby za sebou videl Rylandov tieň. On nespadol, to znamená, že sa pošmykol Ryland. Jeho rozhodnutie pomstiť sa práve dnes dávalo väčší zmysel.

„Odkiaľ máte pálenku?“ opýtal sa Ryland.

Jeden chlapec sa tackavo postavil. Vyzeral hrdlo a tak, že každú chvíľu spadne.

„Riaditeľova kancelária. Predstav si, aký bude našťvaný, keď sa dozvie, že tí dvaja povýšenci sa mu tam zas vlámali.“

„Nebude oveľa lepšie, keď bude nás chváliť a zároveň ich karhať?“

Ryland sa zachechtal a šťuchol Griffitha do rebier. Ten rozhodil rukami vo vzduchu, akoby bol bábkou. „Mali by sme spraviť niečo, čo nikto nečaká.“

„Potrestá nás!“ takmer zakričal jeden chlapec.

„Alebo z nás spraví prefektov,“ povedal iný.

„Tadeto!“ povedal Ryland a zdvihol Griffithovu ruku. „Navždy si nás zapamätá!“

Chlapci nadšene pokrikovali, až ich musel Ryland tíšiť. Pritom sa potichu smial. Ako sa teraz môže smiať? Griffith si bol istý, že mu o chvíľu exploduje srdce a kúsky jeho tela sa rozprsknú po zemi pri kaplnke.

„Veď ich tadeto,“ zašepkal mu Ryland do ucha.

Griffith nevedel, čo robí, ale zdalo sa, že nik z chlapcov si nevšimol, keď Ryland vykĺzol z jeho tieňa a ukazoval mu, kade má ísť. Viedol skupinku opitých chlapcov ku kôlni, kde sa oni dvaja museli celý týždeň hlásiť na prácu. Griffitha ovalil smrad z veľkej kopy hnoja a bol si istý, že je taký silný, že z neho skupinka za nimi dostane aspoň trochu rozumu.

Nič také sa nestalo.

Ryland postrčil Griffitha dopredu a chlapci ho nasledovali. O chvíľu už naberali vedrá plné hnoja a tackali sa s nimi cez trávnik pred hlavnou budovou. Ryland ich občas zahriakol, aby boli tichšie.

„Toto bude lepšie ako tie košele,“ zašepkal.

Vrátili sa na trávnik pod kaplnkou a chlapci sa rozostúpili. V tom chaose vyšiel Ryland z tieňa a navádzal chlapcov, kde majú vysypať obsah vedier. Presviedčal ich pritom, aký bude riaditeľ pyšný, lebo uprostred trávniku túži mať špeciálnu záhradu. Griffith sa presúval do tieňa, až sa úplne pritisol k stene kaplnky a ruky si odieral o jej drsný kameň.

Ak by si nebol istý Rylandovým priateľstvom, vydesilo by ho, čo práve dokázal.

Nebolo pochyb o tom, kto to celé diriguje, ale oni dvaja budú môcť čestne povedať, že hnoja sa ani nedotkli.

Jednému chlapcovi prišlo zle. Ďalší omdlel a našťastie spadol tak, že mal hlavu mimo rozsypaného hnoja.

Griffithovi bolo záhadou, ako tí istí chlapci, ktorí k nim boli za denného svetla takí krutí, teraz poslušne vykonávali Rylandove príkazy s nadšením šteniatok. Z času na čas Ryland vtisol niektorému chlapcovi fľašu do ruky a ten si poslušne odpil.

Ryland sa nakoniec s prefíkaným úškrnom na tvári a prekríženými rukami na hrudi postavil na okraj trávnik.

„Musíme ísť. O chvíľu bude kontrola našich spální,“ zašepkal mu Griffith do ucha.

„Áno,“ zašepkal Ryland späť a potom zavolať chlapcov – teda tých, ktorí ešte stále dokázali stáť na nohách – do kruhu. „Nechceme, aby za to dostali pochvalu tí dvaja ničomníci, nie?“

Ich „nie“ bolo také hlasné, až sa Griffith prikrčil a začal uvažovať, že sa rozbehne k ich internátu.

„Tak,“ pokračoval Ryland, akoby nemal strach, že ich chytia. „Musíme preto zostať spať tu na okraji trávnik, aby ráno všetci vedeli, koho treba pochváliť.“

Chlapci popadali jeden na druhého a potom si každý našiel svoje miesto na tráve.

Zatiaľ čo sa ukladali, Ryland chytil Griffitha, ktorý na to celé hľadel s otvorenými ústami, a ťahal ho hore kopcom. Odtiaľ sa pozreli na trávnik. Písmená boli neforemné a nerovnomerné, ale bolo jasné, čo je tam napísané: „Ako si prajete.“ Keď si chlapci uvedomia, ako sa nechali nachytať, a uvidia, čo majú na košeliach, budú od zúrivosti nepríčetní.

Ryland s Griffithom sa vrátili cez tmavé mesto do svojho internátu. Prekĺzli cez dvere a pritlačili sa k stene, keď zbadali chlapca, ktorý robil kontrolu spálňí. Keďže v ňom nič nevzbudilo podozrenie, vedeli, že ich trik s vankúšmi pod prikrývkami fungoval.

Griffith si ľahol do postele. Obklopovalo ho ticho a tlačilo na hrudi, takže mal pocit, že sa topí, hoci nie je vo vode. Nikdy nič podobné neurobil a spolu so vzrušením prišiel aj pocit viny. Teraz, keď už mu v žilách neprúdil hnev, úplne jasne počul hlas svojho otca. Ani otec, ani Boh nechceli, aby sa s tou situáciou vyrovnal takto. Neškodné žartíky sú jedna vec, ale títo chlapci sa práve dostali do veľkých problémov.

Jeho otec tu však nebol. Boh nechal, aby Griffith prišiel na to, ako sa stať mužom a vojvodom, sám a on sa snažil robiť to správne. Bolo toto to najlepšie, čo dokáže?

Griffith sa celú noc prehadzoval, a keď ráno zaznel budíček, zdalo sa mu, že tých pár hodín nespal, ale bojoval s prikrývkou. Z ulice boli počuť výkriky a nadávky chlapcov, ktorí vychádzali zo svojich internátov a utekali na školský trávnik. Dvaja prváci od Kráľovských žiakov behali od internátu k internátu a vykrikovali slová, ktoré nedávali zmysel, ale všetci chápali, že v noci sa stalo niečo výnimočné. Griffith tam utekal spolu s ostatnými. Snažil sa nevyzerať previnilo a modlil sa, aby mu nebolo zle.

Keď k trávniku dorazil Griffith, Ryland a ďalší chlapci, bol tam už zástup študentov. Vládol tam totálny chaos a previnilci sa držali za hlavy a pokúšali sa obhajovať proti niečomu, čo si celkom

nepamätali. Spomínali Griffitha a Rylanda a dvaja chlapci prisahali, že ich to prinútil urobiť práve Ryland.

Riaditeľ dal im dvom skontrolovať topánky.

Griffith takmer omdlel, keď musel zdvihnúť najprv jednu, potom druhú nohu. Celý týždeň pracoval s hnojom, ale nikdy nie vo svojich topánkach. Nikto si takú vec nechce doniesť na internát. Nepamätal si, či včera v noci do niečoho stúpil.

Keď riaditeľ prikázal Rylandovi ukázať topánky, nebolo na ňom nič poznať. Vyzeral pri tom trochu urazene.

Obaja mali topánky čisté a riaditeľ potom pokračoval tým, že prevínilcom prisľúbil bitku a trest. A to ešte nevidel fľaše od alkoholu.

Jedna ležala na okraji trávniku a zdalo sa, že okrem Griffitha si ju nik nevšíma.

Obklopovali ho dôsledky včerajšej eskapády. Keď starších chlapcov odvádzali, držali sa za hlavy a hádzali obviňujúce pohľady na Rylanda a Griffitha. Griffitha sa zmocnil nepokoj a bol rád, že ešte neraňajkoval.

Ak by mal čas zamyslieť sa nad tým, nasledoval by Rylanda? Griffith vedel, že keby chlapci neboli opití, nerobili by to, čo od nich Ryland chcel. A rovnako ako dúfal, že ich už teraz nechajú na pokoji, prial si, aby sa to dalo dosiahnuť inak. Určite by sa našiel lepší spôsob.

„Nechápem,“ zašepkal Rylandovi, keď chlapcov hnali do svojich spální, aby sa obliekli. „Prečo si ich prinútil práve k tomuto?“

„Je to hnoj.“

„Viem.“

„Hnoj,“ uškrnul sa Ryland, „sa v noci dostal do zeme. Hnoj, ktorý sa nikdy nepodarí úplne prekryť.“

Zasmial sa a položil ruku Griffithovi na rameno.

„Na tom trávniku sa bude vyvíjať, Ako si prajete, až kým neskončia školu. A dali to tam sami.“

Griffith sa ešte raz obzrel. Starší chlapci sa stále zmätene a s boľhlavom obzerali okolo seba. Jeden si držal hlavu v rukách a vyzeral, že sa rozplače. Alkohol a jeden prešibaný chlapec s bystrou

hlavou spôsobili pád chlapcov, ktorí mali byť to najlepšie, čo Anglicko ponúka.

Griffith stál na kopci nad trávnikom a sľúbil si jednu vec. Jeho otec bol dokonalým vojvodom a on má čo robiť, aby sa k nemu priblížil. Dnes ráno sa naučil, že ak sa nechá viesť svojím hnevom, nebude spokojný ani ho to nenaplní sebaistotou. Prisahal – sebe, Bohu a svojmu nebohému otcovi –, že sa nikdy nenechá doviest' do takejto zraniteľnej pozície. Nikdy a nikto mu nevezme kontrolu nad jeho skutkami.

Ešte raz sa pozrel na neforemné písmená na trávniku. *Ako si prajete*. Posledný rok a pol bol plný urážok a ponižovania, ktoré sa mu dostali pod kožu. Teraz to bude jeho silou. Bude mať všetko pod kontrolou. Vždy.

KAPITOLA 1

LONDÝN, ANGLICKO, MAREC 1815

Zatiaľ čo hranice ľudských schopností Griffithovi, vojvodovi z Rivertonu, nedovoľovali, aby vyhovel a pomohol všetkým, ktorí pre neho pracovali, pre rodinu to neplatilo. Teda aspoň si to doteraz myslel.

Aktuálna požiadavka jeho matky tieto hranice posúvala. „Nie.“ „Slečna Wattersová je veľmi dobrou priateľkou lady Cressidy. A ja som vydatá za jej otca a cítim zodpovednosť za úspech plesu, ktorý Cressida organizuje.“ Griffithova matka, lady Blackstoneová, zdvihla obočie a jej syn si prestal prehliadať dav, ktorý sa zhromažďoval v plesovej sále. Bývalá vojvodkyňa dobrovoľne zostúpila v spoločenskom rebríčku na barónku, keď sa pred pár rokmi vydala, ale svojej pozície hlavy rodiny sa nevzdala, ani keď už boli všetky deti dospelé.

Túto pozíciu Griffith rešpektoval. Nielenže mu tak prikazovalo Božie slovo, ale videl aj to, čím všetkým musela ich matka pri výchove štyroch detí prejsť. Naučila tiež svojho desaťročného syna, ako zvládať rolu vojvodu. Ten rešpekt sa však strácal, keď ho žiadala, aby porušil jedno zo svojich osobných spoločenských pravidiel.

Odvrátil pohľad od matky a všimol si spomínanú dievčinu – jednoduchú mladú ženu, ktorá postávala pri dverách. Jej šaty

mali rovnakú farbu ako tapeta v sále. Ak mala naozaj blízky vzťah s dnešnou hostiteľkou, človeku napadlo, že jej mala poradiť, aby sa vyhla tomuto odtienu ružovej. „Ak skutočne treba, aby niekto z našej rodiny odviezol slečnu Wattersovú od steny – a ako dobre vieš, stáva tam pri každej spoločenskej udalosti –, sú aj iní mužskí členovia, ktorí sa toho radi ujmu.“

Matka pevne zovrela pery do tenkej čiary. „Sú ženatí.“

Griffith pomaly zdvihol obočie, presne tak isto ako jeho matka pred chvíľou. „Netušil som, že manželský stav ovplyvňuje mužove tanečné schopnosti. Som si istý, že počas dnešného večera by to ešte zvládli.“

Matka mlčala, ale z vrások, ktoré sa jej začali vytvárať pri očiach, mu bolo jasné, ako veľmi sa chce zasmiať. Tak veľmi, ako chcela, aby si zatancoval so slečnou Wattersovou. Keďže on tancoval len so ženami, ktoré považoval za rodinu, radšej nech sa smeje. Ešte jedna cynická poznámka a určite to nevydrží.

„Utešuje ma, že záujem verejnosti o moju tanečnú nešikovnosť sa vytratí, keď sa ožením. Dovtedy sa budem pohybovať medzi ženatými mužmi a tancovať so sestrou alebo sesternicou. A všetci spolu budeme rovnako prepletať nohami.“

Pevne zomknuté pery nachvíľu povolili a ozval sa kratučký smiech. Matka sa vždy správala podľa spoločenských pravidiel a takéto narušenie bolo ako víťazná trofej pre niekoho, kto robil všetko možné, aby sa po otcovej smrti jeho matka zasmiala. Takmer okamžite však svoju veselosť navonok ovládla. „Prepletať nohami?“

Griffith pokrčil plecami. Boli široké a spolu s jeho výškou boli dôvodom, prečo na tanečnom parkete nevyňikal. Jednoducho bol príliš veľký na to, aby si tam dokázal obratne počínať. Prepletanie nôh sa mu zdalo vhodným opisom toho, ako sa na parkete cítil.

Vzdychla si. „Dobre teda. Spýtam sa tvojho brata. Aj keď je už rok ženatý, stále je dosť populárny a pritiahne pozornosť.“

„A dostatočne schopný na to, aby si dáma vychutnala svoj tanec. Ak to má byť jej jediný tanec, nech si to naozaj užije.“

Z matkiných modrých očí na neho vystrelili chladné dýky a potom sa pohla a začala hľadať Trenta. Griffith jej mohol povedať, že

ide zlým smerom, ale chcel, aby od neho odišla, a tak jej nič nepovedal. Ak dobre počíta, už musí vydržať len dva tance a potom jeho odchod nezbudí pozornosť. Za tie roky sa naučil, ako dlho má zostať, aby ho videli všetci dôležití ľudia a zároveň sa vyhol všetkým rozhovorom a stretnutiam, ktorým sa vyhnúť chcel.

Do toho patrila aj tanec so ženou, ktorá by mohla, hoci len vzdialene, byť považovaná za jeho budúcu ženu.

„Nemôžeš sa tomu donekonečna vyhýbať, vieš?“

Po jeho ľavom boku sa objavil Ryland, vojvoda z Marshingtonu. Ich priateľstvo sa začalo na Etone a vydržalo všetky zmeny a otrasy. A keď si Ryland vzal Griffithovu sestru Mirandu, stali sa vlastne príbuznými. „Ty sa tomu vyhýbaš.“

Ryland sa uškrnul a objavili sa biele zuby, ktoré kontrastovali s pletou, ktorá bola tmavšia, ako prikazovala móda. „Ja som ženatý.“

Griffith naklonil hlavu nabok a prijal tento argument. „Kdeže je moja sestra?“

Úškrn sa ešte zväčšil. „Tancuje.“

Griffith prešiel pohľadom na páry, ktoré sa vykrúcali na parkete. Zo svojej výšky mu nerobilo problém vidieť všetkých, ktorí tancovali, hoci niekedy mu trvalo dlhšie sestru nájsť, pretože bola nízka. Rýchlo našiel známe blondavé kučery staršej zo svojich dvoch sestier. Práve sa šťastne vykrúcala po boku Colina McCraea, jeho druhého švagra. Mladšia sestra Georgina stála pri parkete a čakala, kedy sa dostane na rad. Griffitha stále prekvapovalo, ako sa jeho sestry dobrovoľne delili o jeden priestor. Tento ich kamarátsky vzťah trval asi dva roky, odkedy sa obidve postupne vydali. Ich manželstvá Griffitha odľahčili. V skutočnosti teraz, keď sa už vykryštalizovalo aj Trentovo spočiatku podivné manželstvo, nemal Griffith koho viesť a nemusel na nikoho dávať pozor. Bolo to tak už niekoľko mesiacov, ale ešte stále si to odmietal priznať.

„Mal by si zväziť aspoň jeden či dva tance.“ Ryland sa hojdal na špičkách s rukami spojenými za chrbtom. Keďže bol bývalý špión a majster v kombinovaní, tento navonok nevinný postoj bol očívidne zámerný.

Griffith mu na to neskočil. „V ďalšom kole požiadam Mirandu.“